

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må endnu en gang slå fast, at regeringen til punkt og prikke har levet op til det løfte, der blev givet før valget. Der er bevilget 500 mio. kr. ekstra om året til kommunerne, og der er indført frit valg, akkurat som vi lovede. Men som hr. Villy Søvndal udmærket ved, er det jo et kommunalt ansvar at tilrettelægge ældreplejen, herunder hjemmehjælpen, og derfor er det jo altså i praksis i kommunerne, man så finder ud af, hvordan det skal tilrettelægges.

Regeringen har jo gennemført mange andre forbedringer også for de ældre. Vi har som sagt indført det frie valg, så de ældre kan vælge mellem forskellige udbydere af personlig og praktisk hjælp. Vi har indført den såkaldte erstatningshjælp, så de ældre har et utvetydigt krav på altid at få den hjælp, de har ret til. Og vi har udvidet fleksibiliteten i hjemmehjælpen, så de ældre har fået større indflydelse på, hvilke opgaver der skal løses i hjemmet.

Det er bare nogle eksempler på en række af de forbedringer, der er indført, men det er klart, at i praksis er det jo i kommunerne, man tilrettelægger det i det daglige.

Villy Søvndal (SF):

Jeg er med på, at statsministeren gerne vil snakke frit valg og sådan noget. Det er fair nok, men statsministeren må styre sin utålmodighed, det kommer under næste spørgsmål.

Men statsministeren nægter til gengæld at svare på spørgsmålet – han har i hvert fald ikke gjort det, han har måske glemt det de to første gange – om, hvorvidt statsministeren anerkender hovedkonklusionen i Ældre Sagens undersøgelse, nemlig at mere end hver fjerde ældre har fået forringet deres hjemmehjælp under den nuværende regering.

Kl. 13.10

Så siger statsministeren: Jamen det er ikke mit ansvar, det er kommunernes skyld. Nu er det jo sjældent, at man tager statsministeren på forskergering i at leve op til et ansvar, som er statsministerens, men er det ikke rigtigt, at når man presser kommunerne så hårdt økonomisk, som man gør, er det jo meget let at dele 500 mio. kr. ud med den ene hånd, mens man indkasserer meget mere end 500 mio. kr. med den anden hånd ved at presse kommunerne økonomisk? Er det ikke at snyde – på den ene side at give pengene, samtidig med at man skjult putter dem ned i lommen med den anden hånd?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

For det første må jeg sige, at jeg ikke har et sådant detaillenkendskab til måden, som Ældre Sagens undersøgelse er lavet på, at jeg kan bedømme, om den giver et dækkende billede. Men jeg tager bare udgangspunkt i, at den undersøgelse i hvert fald viser, at der altså er nogle ældre, som synes, at hjemmehjælpen ikke fungerer tilstrækkelig godt, bl.a. fordi de møder alt for mange forskellige hjemmehjælpere. Det er et problem, jeg også tager alvorligt.

Jeg anerkender, at det er ude i kommunerne, man tilrettelægger det, og derfor er der også grænser for, hvad en regering kan og må blande sig i. Vi skal respektere, at det er et kommunalt ansvar. Men det handler jo i høj grad om, hvordan man tilrettelægger arbejdet. Det handler også om arbejdsmiljøet for at nedbringe sygefravær, mindske antallet af arbejdsskader osv. hos plejepersonalet, sådan at der bliver færrest mulige situationer, hvor de ældre oplever at have alt for mange forskellige hjemmehjælpere omkring sig.

Villy Søvndal (SF):

Tak for svaret, som jeg tolker sådan, at ministeren anerkender, at det nok ikke er så klogt at gå i clinch med Ældre Sagen, og dermed i virkeligheden anerkender, at tallene er rigtige.

Det tror jeg også er klogt, for de bekræftes jo også af Danmarks Statistik. Danmarks Statistik har lavet en opgørelse, der viser et fald i det antal timer, de ældre modtager pr. uge, fra 2002 til 2003 på 2 pct. Det vil sige, at både Ældre Sagens undersøgelse og Danmarks Statistiks oplysninger peger i præcis samme retning, nemlig at de ældre får mindre hjemmehjælp, i modsætning til hvad statsministeren lovede.

Derfor synes jeg måske, statsministeren kommer lidt let om ved det. Er det ikke lidt billigt, er det ikke lidt konsekvensløst, er det ikke lidt slapt slet ikke at ville vedkende sig ansvaret, når man går ud og lover bedre hjemmehjælp, som statsministeren gjorde det i valgkampen, og vi i dag kan konstatere, at det ikke er blevet bedre, men at det er blevet ringere? Er det ikke lidt slapt, at statsministeren så ikke bliver meget vred og siger: Nu skal der ske noget, jeg vil ikke finde mig i, at mit løfte bliver brudt på den måde? Ville det ikke være en god og naturlig reaktion fra statsministerens side?